

Memleket Kokan Şiirler
Erol Orak

Şiir Antoloji Yayınları©

www.siirantoloji.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2026

ISBN: 978-625-9330-88-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Şiir Antoloji yayınlarına devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

MEMLEKET KOKAN ŞİİRLER

Toprak, Vefa ve Hakikat Üstüne

2026

Diyarbakir'in Surlarından Anadolu'nun Bağrına...

Erol Orak

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA	11
ÖN SÖZ.....	13

BÖLÜM I: HAKİKAT VE NEFİS MURAKABESİ

Minnet Etmem.....	17
Derdim Bana Yeter	18
Kale Dedğin	19
Yuva Nerede?.....	20
Kibir Vebası	21
Üstünlük Dedğin	22
Zindan Eylenen Akıl	23
Gönül Gurbeti.....	25
Menzile Doğru	26
Edep Mührü	27
Merhamet Mührü.....	28
Nazargâh-ı İlahî.....	29
Akıl ve Hakikat	30
Özüne Dön	31
Zamanın Bendi	32

BÖLÜM II: MEMLEKET VE COĞRAFYA MÜHRÜ

İrfan Kalesi	35
Mertliğin Kalesi	37
Tarihin Taştan Kalbi: Diyarbekir Surları	38
Anadolu'nun İlk Mührü: Ulu Cami	40

Feth-i Mübin: Diyarbekir	42
Dicle'nin Şahitliği	44
Ağrı'nın Ayazı, Dağın Niyazı	45
Hışım'dır Karadeniz.....	47
Mavi Nöbet.....	49
Kıbrıs'ta Hak Mührü	51
Mühürdür Türkiye.....	52
Yeni Anadolu.....	54
Diyarbakır Düğünü	55
Disiplin Halayı	56
Dicle'nin Vedası	57
Bereket Sofrası	58
Boşa Geçmiş Bir Ömrün Şikâyeti.....	59
Gurbet İskelesinde Bir Can	61
Gurbetteki Mühür	63

BÖLÜM III: TOPLUMSAL HİCİV VE ZAMANIN RENGİ

Kul Olmadık	67
Camdan Nesil	68
Cilaya Kananlar	70
Kör Pazar	71
Miskefindeki Pazar	72
Vahşi Batı.....	73
Kahve Köşesinde Bir Ömür.....	74
Ekranın Kiri: Sanal Soytarılık.....	76
Ekran Ardındaki Sahte Yiğitler	78
Klavye Yiğidine Sert Bir Hiciv!.....	80
Akıl Tutulması	82
Ekran Duvarı.....	84
Dijital Gelin.....	85
Komşu Küskünlüğü.....	86
Edep Süzgeci	87

Kıymet Bilmezler	88
El Kapısı	89
Yazıklar Olsun!	90
Asosyal Dedikleri	91
Biri Toktan Ölü, Biri Açlıktan	93
Vicdanın Çöpe Atıldığı Gün	95
Adı Huzur, Kendi Kahr.....	97
Pazar Dostu	99
Eski Esnaflar	100
Fabrika Bacaları.....	101
Adalet Arayışı.....	102

BÖLÜM IV: TARİH VE DAVA ŞAHSİYETLERİ

İbrahim, Gönlümü Özüne Döndür	105
Fethin Mührü: Ayasofya.....	106
İnsanlığın Ortak Nişanı: Selahaddin.....	108
Çöl Aslanı'nın Andı: "Fahrettin Paşa".....	110
Şark'ın Son Aslanı: Celaleddin Harzemşah.....	112
Anadolu'nun İlk Savaşçısı: "Hector"	114
Truva'nın Son Gardiyanı: "Hector"	116
Tarihin Asil Mührü	118
Cihan Mührü	119

BÖLÜM V: VATAN KALBI VE MAZLUMUN SESİ

Mazlumun Ahı.....	123
Mirasın Yetimi: Kudüs	125
Gazze'nin Yetimi: "Büyüemeyen Çocuklar"	126
Hasret Bataklığı	128
Savaşın Çocukları.....	129
Göç Hikâyeleri	130
Bir Olmazsak Biteriz	131
Can Aynı, Kan Aynı, Bu Kavga Niye?	133

Er Meydanı	135
Sınırsız Kardeşlik.....	136
Bir Hamurun Evladıyız.....	137
Zihin Kafeste, Akıl Gurbette	138

BÖLÜM VI: HATIRALAR VE AİLE BAĞLARI

Kalan Miras (Babama)	143
Yokluğun Yük Oldu (Babama).....	145
Cennetin İlk Kapısı (Anneme)	147
Bir Annenin Elleri	148
Gönül Meyvesi: Kız Evlat	149
Yusuf'un Saklı Hasreti: Kız Kardeş	151
Küçük Omuzların Büyük Yüğü	153
Hocanın Derdi	155
Mualim Sitemi.....	157
Yuva Telaşı.....	158
Emanetin Ahı.....	159
Boşanma İlleti	160
Anne Sofrası.....	161
Kayıp Kardeşlik.....	162
Baba Çınarı.....	163
Unutulmuş Köy Evleri	164
Maya Tutmayan	165

BÖLÜM VII: İNCE SIZILAR VE HASRET

Adı Destan.....	169
Bizim Sevda.....	171
Gurbet Yüğü.....	172
Sevda Kaçkını.....	174
Kibirli Yar	176
Mühürlü Defter.....	178
Gurbet Kuşları.....	179

Buzdan Bakışlar	180
Kavuşmak Mahşere Kaldı.....	181
Kimsesizlik Türküsü.....	183
Gül ve Diken	185
Beyaz Gelinlik.....	187
Gözyaşı Hanesi	189
İhanet ve Sabah.....	190
Sokakların Dili.....	192
İlk Kıvılcım	193
Saklı Satırlar	194
Ak Saçlı Sevda.....	195
Sırttaki Hançer.....	196
Son Perde.....	197
Gizli İbadet.....	198
Köşe Başındaki Yalnızlık	199
Dost Yarası	200
Özlemişim	201
Bir Saniyenin Bedeli.....	202

BÖLÜM VIII: İNSAN VE TABİAT (İÇSEL YOLCULUK)

Ruhun Şebanisi	209
Közden Destan.....	210
Hiçlik Mizanı	211
Gönül Demi: Bir Bardak Çay.....	214
Seher Vakti	216
Yanılığın İrfanı.....	218
Gökte Bulut, Yerde Rahmet.....	220
Gece Yarısı Düşünceleri	222
Kalabalıkta Yalnız Olmak.....	223
Aynadaki Yabancı	225
Sessizliğin Sesi.....	226
Eski Bir Fotoğraf.....	227

Valiz Hazırlamak	228
Piřmanlıklar Müzesi.....	229
Kendi Kendine Konuřmak	230
Yağmurda Yürümek	231
Denizin Öfkesi	233
Gökyüzündeki Yıldızlar	234
Toprağın Kokusu	235
Mevsimlerin Kavgası.....	236
Bir Dağın Sessizliğı	237
Kelebeğın Bir Günü.....	238
Gece ve Gündüz.....	239
Rüzgârın Sürükledikleri	240
Suyun Hafızası	241
Karanlıktan Sonraki Işık.....	242
Yeni Bir Őehir	243
Çocukların Gülüşü.....	244
Küllerinden Doğmak	245
Bir Tohumun Yeřermesi	246
Yarım Kalan Őarkı.....	247
Gökyüzüne Bakmak.....	248
Affetmenin Hafifliğı.....	249
İlk Kar Tanesi	250
Sonsuz Yolculuk.....	251
Sabah İřçileri	252
Sokak Çalgıcısı.....	253
Arşın Nidası	255
Eğri Kefeler	256

YAZAR HAKKINDA

Rakamların nizamından mısraların irfanına uzanan bir hayat...

1 Ağustos 1988 tarihinde Diyarbakır'ın Yenişehir ilçesinde dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini Kayapınar'da, lise eğitimini ise 2008 yılında Nafiye Ömer Şevki Cizrelioğlu Lisesinde tamamladı.

İlim yolculuğuna matematik ile başlayan Orak; Siirt Üniversitesi Matematik bölümünün ardından, Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi İlköğretim Matematik Öğretmenliği bölümünden mezun oldu. 2012 yılında babasının vefatıyla başlayan çetin hayat mücadelesini, eğitimde devleşerek taçlandırdı. Fırat Üniversitesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık bölümünü bitirdi; Dicle Üniversitesinde Eğitim Yönetimi alanında yüksek lisans yaptı. Hâlen Fırat Üniversitesinde Geometri alanında yüksek lisans tez aşamasında olan ve eş zamanlı olarak Tarih bölümünde eğitimine devam eden şair, 2017 yılından bu yana Millî Eğitim bünyesinde Matematik Öğretmeni olarak görev yapmaktadır.

Okul müdürlüğü ve müdür yardımcılığı gibi idari görevlerde de bulunan Orak, İngilizce ve Arapça dillerinde eğitimler almıştır. İlkokul sıralarında düz yazıyla başlayan kalem yolculuğu, lise

yıllarında “Abdurrahim Karakoç” ekolünden beslenen vakur şiiirlere dönüşmüştür.

Yazmayı bir “hakikat müdafaası” olarak gören Erol Orak, bugün Diyarbakır’da yaşamakta, bir yandan genç zihinleri sayılarla aydınlatırken diğler yandan gönülleri mısraların irfanıyla buluşturmaya devam etmektedir.

“Babanın mirası sadece isim değil, evladın alınına vurduğı vakar damgasıdır.”

ÖN SÖZ

İnsan, topraktan yoğrulmuş bir balçık iken; ona can veren ruh, kelimelerle kemale erer. Bu kitap, sadece mısraların bir araya gelmiş hâli değil; bir ömrün süzgecinden geçen sitemin, sevdanın, memleket hasretinin ve hakikat arayışının kâğıda dökülmüş birer vesikasıdır.

Şiirlerimde; bazen Diyarbekir surlarında yankılanan bir ezan sesini, bazen modern dünyanın pençesinde can çekişen bir neslin feryadını, bazen de namerde minnet etmeyen bir yiğidin vakur duruşunu bulacaksınız. Abdürrahim Karakoç üstadın dediği gibi; “Yazmasam deli olacaktım” diyerek çıktığım bu yolda, her mısrayı bir alın teri, her kıtayı bir gönül yarası bildim.

Bu sayfalar; camdan ekranlara hapsolmuşlara bir uyanış çağırısı, vefayı unutanlara bir hatırlatma ve her şeyden öte, bu toprağın mayasına duyulan derin bir sadakattir. Sürç-i lisan ettiyse affola, lakin gönlümüzden geçeni olduğu gibi söylemekten de geri durmadık.

Erol Orak

2026, Diyarbekir

BÖLÜM I:
HAKİKAT VE NEFİS
MURAKABESİ

MİNNET ETMEM

Bu Garip Çağda Garip Kalanlara

Kapım kilit tutmuş, geleni yokmuş,
Gam değil, namerdin yüzünü görmem!
Dost bildim niceler, vefasız çıkmış,
Bundan kelli sahte balı da yemem!

Kalabalık dediğin bir yalan pazar,
Herkesin hesabı çıkarı başka.
Sırtını dönersin, ardından mezar...
Kantar mıyım gayrı o sahte aşka!

Tek başıma çekerim derdin yükünü,
Minnet etmem o vefasız kullara.
Unutmuşum gülüşlerin kökünü,
Başımı koyarım soğuk taşlara.

Varsın “yalnız” desin, “huysuz” desinler,
Sırdaşım olmuştur dört duvar, tavan.
Onlar kendi sahte âleminde...
Yiğide yâr olur dert ile duman!

*“Namerdin sofrasında kuş sütü içmektense,
yiğidin dağında soğuk taş yastık evladır.”*

DERDİM BANA YETER

Derdi Dünya Olanın Dünya Kadar Derdi Olur

Gölgeyle konuşur, onla gezerim,
Kendi yaram ile kendim bezerim.
Bu sahte pazardan koptu nazarım,
Yalnızlık yiğide bir zırhtır, bildim.

El açıp yalvarmam üç günlük yâre,
Muhtaç olmam, kalleşten bir çare.
Düşmüşüm derdimle kor ateş, nâra,
Yanarım tek başıma... El âleme ne!

*“Kendi ateşinde yanmayı bilen, başkasının gölgesinde
serinlemeye muhtaç olmaz.”*

KALE DEDIĞİN

Gönül Kalesinin Özü Vâkâr Harcıdır

El çekti, etek çekti, cümle yârânım,
Gam değil! Gönlümün derdi var, yeter!
Kapatmışım kapıyı, susmuş lisanım,
Namerde açılan sofraya ne beter...

Kalabalık dediğin, içi boş kovan,
Herkes kendi balının derdine düşmüş.
Hani “kardaş” idik, hani ya “can” olan?
Meğer ki o sözler, bir garip düşmüş.

Benim sırdaşım var; tütünüm, çayım,
Başımı yaslarım soğuk duvara.
Gölge ki vefalı, odur sarayım,
Minnet eylemem sahte bahara!

Varsın “tek” desinler, “huysuz” desinler,
Yiğidin zırhıdır yalnızlık, bre!
Onlar o pazarda satıp alsınlar,
Bana hak yeter, yalandan öte!

*“Sözün sahtesi dilde yük, dostun nâdanı yolda yüküdür;
en büyük kale insanın kendi iffetidir.”*

YUVA NEREDE?

Evlilik dediğın bir kutsal yoldur,
Üç günde bitirene sözüm çok boldur.
Sanırsın ki oyuncak, bir kere oyun
Tahammül nerede, sabır nerede?

Ayıbı örtmek yok, kakarlar başa,
Kanaat kalmamış aza sabırsız, yaşa.
Bre gafil, bu gidiş, gidiş mi hâşâ?
Sır nerede, o vefa, o ar nerede?

Çocuk perişandır, ortada kalmış,
Ana bir tarafta, baba bir salmış.
Boşanmak denilen bir illet almış,
O “aile” denilen, çınar nerede?

Sabırla korunur kale dediğın,
Şükürle tatlanır çorba yediğın.
“Eşimdir, yârımdır, canım” dediğın...
O eski sevgi, o saygı nerde kalmış?

*“Sabrın bittiği yerde yuva dağılır; iffet ve sadakat
yoksa saraylar bile hüznün evine döner.”*

KİBİR VEBASI

Aslımız bir, topraktan yoğrulmuşuz,
Kimin ne haddine “üstünüm” demek?
Aynı Âdem babadan biz doğmuşuz,
Bu kibir vebası, bu nifak neden?

“Rengim başkadır” der, “dilim başkadır”,
Kendi kardaşını hor görür, ezer.
Unutma, o kefen bir metreden az,
Herkes aynı kabre isimsiz girer!

İblis’in derdiydi bu “üstün” olmak,
“Ateş topraktan yeğdir” dedi, azdı.
Adama düşen şey, haddini bilmek,
Kibirle gezenin gönlüne sızdı.

Bre gafil, özümüz Âdem’dir, Âdem!
Ne beyaza tapılır, ne siyahta var kem.
Yaradan katında birdir bu âlem,
İnsanı “insan” yapan ne tendir, ne de dil!

*“Topraktan gelenin kibri, Azazil’in mirasıdır;
tevazu ise kulun en güzel libasıdır.”*

ÜSTÜNLÜK DEDIĞİN

Üstünlüğü, Ahlakında Görenlere Selam Olsun

Bakamam makama, bakamam taca,
Ne zengin dinlerim, ne ağa, hoca.
Yaradan katında hepimiz anca,
İsimsiz kalkarız, namsız yürürüz!
Mesele kalıpta, surette değil,
O giydiğin çuha, o taçta değil.
Kimi kökten paşa, kimi soylu bey,
Üstünlük “ahlak”tır “edep” de isimde değil!
Aslımız bir avuç toprak, bir damla su,
Neyine güvenir insanoğlu bu?
Kiminin kibrinden donuktur pusu,
Üstünlük “vicdan”dır, sürer boş kuyu!
İsterse sarayı, serveti olsun,
İsterse âleme sultan da olsun.
Gönlünde “iyilik” yoksa, o vardan yoksun,
İnsan kalamayan, beden bir ruhtan yoksûn!

*“Adın ne kadar büyük olursa olsun, musalla taşında
sadece ‘er kişi’ diye anılacaksın.”*

ZİNDAN EYLENEN AKIL

Ne gezer Őu âlemde bir safça gönöl,
Gördüğünü görmezden gelmek ne zor.
Dert dediğın zekânın zıpkın yayıdır,
Her söz, her bakıŐta gizlenen bir kor.

Gözüm gördü mü hemen beyin başlar iŐe,
Binbir mana örer, dokur her bir gülüş.
“Ne dedi, ne niyet etti?” diye döner durur,
Uyku haram olur, düşünce beni vurur.

Hani derler ya, “Dünyadan haberin yok,”
Ne güzel sözdür o, ne kutlu bir ok!
Mürekkep yalamak, ilmi kuŐanmak,
Meğeri ki bu fani cihanda olur yük.

Aptallığın bahçesi güllük gülistan,
Ne kırık kalpleri var, ne dünya zindan.
Gönlü rahat, karnı tok, keyfi yerinde,
Bu dünya zekilere sanki bir zindan.

Her yanar döneri anlarsın ilkin,
Maskenin altındaki sevgi ya da kin.
Bilirsin ki sevda dediğin yalan,
Dostluk dediğin yolda kalıp yorulan.

Bilmek derttir, görmezden gelmek baht,
Ah bu kafa! Bu kafa, yedi katlı taht.
Mis gibi dert edinir, taze alırsın,
Ağzın gülse bile için bir durgun.

Uyanık durmak yetmez, uyursan pişman,
Bu analiz huyu var ya, o büyük düşman.
Bir garip fani misali şaşarım ben de:
Bu hayat aptala güzel zekiye zindan.

*“Akıl bir nimettir ama hikmetle buluşmazsa sahibine zindan olur;
bazen bilmek keder, bilmemek ise selamettir.”*

GÖNÜL GURBETİ

Hüzün dediğin sızı, ruhun özüdür,
Hakikat yolunun dertli sözüdür.
Ağlayan her gözün nurlu yüzüdür,
Gönül kapısında bekler merhamet.

Dünya bir gam hanı, neşesi yalan,
Ahiret mülküdür geriye kalan.
Hüzünle yıkanıp huzuru bulan,
Erir potasında, biter bu kasvet.

Ne keder baki kalır, ne gam kalıcı,
Zaman her yaraya elbet sargıcı.
Gurbet dediğimiz candan sarsıcı,
Lakin vuslat günü yakındır elbet.

Söylemek gerek: Sabır gönlün kalesidir,
Hüzün dediğin aşkın nalesidir.
Rabb'in kuluna en saf nidasıdır,
Hak yolunda yanmak, asıl saadet.

“Hüzün, kalbe inen bir rahmet yağmurudur; kuruyan duyguları yeşertir, kibrin tozunu siler ve insanı aslına döndürür.”

MENZİLE DOĞRU

Dün dediğin hayal oldu, bitti bak,
Ömür bir kuş gibi uçtu, gitti bak.
Aynadaki yüze sızdı ak toprak,
Vakit daralıyor, sona az kaldı.

Nefesler sayılı, yol uzun, ince,
Hesaplar dürülür, vakit gelince.
Dünya bir han imiş, konup göçünce,
Menzil görünüyor, hana az kaldı.

Ne mülk baki kalır, ne şan, ne şöret,
Amelin yok ise, her yan bir gurbet.
Tohumu ekmeden, bekleme hasat,
Harman yaklaşıyor, sona az kaldı.

Bilirim ki; Sabır Hakk'ın ipidir,
Her giden nefes ki ömrün küpüdür.
Hakikat kapısı, canın küpüdür,
Vuslat yaklaşıyor, cana az kaldı.

*“Ömür, eriyen bir buz parçası gibidir; ne kadar yavaş kullanırsan
kullan, güneş batınca geriye sadece ıslak bir toprak kalır.”*

EDEP MÜHRÜ

Ahlak dediğın mülk, paradan arı,
Gönül sarayının sönmez feneri.
Özü çürük olan, bilmez edebi,
Dışı süslü lakin, içi bir deri.

Makam seni değil, sen onu yücelt,
Doğruyu söyleyip, eğriyi düzelt.
Hakk'ın terazisi şaşmaz hiçbir vakit,
Kibir hırkasını sırtından fırlat.

Utanma duygusu imandan gelir,
Arı olmayanlar, her yola girer.
Sözünde durmayan, özünde erir,
Mert olanın yolu, Hakk'a dek gider.

Dilerim ki; Yolun ahlakla dolsun,
Nefsinle savaşın zaferle bulsun.
Edepli olmayan, varsın yok olsun,
İnsanlık mizanı, bu mühür olsun.

*“Ahlak, ruhun kıyafetidir; kıyafeti kirli olanın cemali
ne kadar güzel olursa olsun, mecliste yeri olmaz.”*

MERHAMET MÜHRÜ

Taş kalplerde aranmaz, cevherdir bu bilene,
Hakk'ın rahmet kapısı, gözyaşını silene.
Kibir dağı yıkılır, tevazuyla gelene,
Gönül mülkünde yanan, kor deryası merhamet.

Yetimin bir tek ahı, arşı titretir elbet,
Zulme alkış tutanlar, bekler mi hiç selamet?
Mazlumun nefesinde saklıdır asıl devlet,
İnsanlık kitabında, zor sayfası merhamet.

Kış ortasında bahar, çölde yağın bir yağmur,
Ondadır asil şuur, ondadır temiz huzur.
Katılmış ruhları, yıkayan beyaz bir nur,
Hakk'ın kuluna olan, yar davası merhamet.

Şair der ki: Yol budur, gayrısı hep angarya,
Sevgiyle dolmayınca, kurur elbet bu derya.
Vicdan denen o mizan, kurulunca dünyaya,
Ruhun en pak libası, ar sevdası merhamet.

*“Merhamet, Hakk'ın yeryüzündeki gölgesidir; o gölgeye sığınan
yanmaz, o gölgeyi yırtan iflah olmaz.”*